

לא אשגח בין זפאה וחיבא, ולא בעי
(לאסתבלא) לאשתפחא תמן. והא אתמר דבגין
פך אסתים נח בתיבה ולא ישגח בעלמא
בשעתא דדינא יתעביד. וכתוב (שמות יב) ואתם
לא תצאו איש מפתח ביתו עד בקר עד
דיתעביד דינא. ובגין פך ויאמר המלט על
נפשך אל תביט אחריך וגו'.

רבי יצחק ורבי יהודה הו אולי בארחה.
אמר רבי יהודה לרבי יצחק דינא
דעביד קדשא בריך הוא במבול ודינא
דסדום, תרווייהו דינין דגיהנם הו בגין
דחייבי גיהנם אתדנו במיא ובאשא.

אמר רבי יצחק סדום בדינא דגיהנם אתדן,
דכתיב וי המטיר על סדום ועל
עמורה גפרית ואש מאת יי מן השמים. דא
מסטרא דמיא ודא מסטרא דאשא. דא ודא
הוא דינא דגיהנם, וחיבין דגיהנם בתרין
דינין אלין אתדנו.

אמר ליה דינא דחייבי דגיהנם תריסר ירחי,
וקדשא בריך הוא סליק לון מגיהנם,
ותמן מתלבנין ויתבין לתרעא דגיהנם,
וחמאן אנון חייבין דעאלין ודנין לון תמן,
ואנון תבעי רחמי עלייהו. ולבתר קדשא
ברוך הוא חייס עלייהו ואעיל לון לדוכתא
דאצטריך לון. מההוא יומא ולהלאה גופא
אשתכח בעפרא ונשמתא ירתא (דף קח ע"א)
אתרה בדחזי לה.

הא חזי דהא אתמר דאפילו אנון בני טופנא
לא אתדנו אלא באשא ומיא. מיא קרירן
נחתי מלעילא, ומיאי רתיחן סלקי מתתא
כאשא. ואתדנו בתרי דינין, בגין דדינא
דלעילא הכי הוה, בגין פך בסדום גפרית
ואש.

להמצא בשוק, בגלל שמכין
ששורה דין, לא מבחין בין זפאי
לחיב, ולא צריך להמצא שם.
והרי למדנו שבסבת זה נסגר נח
בתיבה ולא נמצא בעולם בשעה
שהדין נעשה, וכתוב (שמות יב)
ואתם לא תצאו איש מפתח ביתו
עד בקר, עד שיעשה הדין. ומפני
פך, ויאמר המלט על נפשך אל
תביט אחריך וגו'.

רבי יצחק ורבי יהודה היו
הולכים בדרך. אמר רבי יהודה
לרבי יצחק, הדין שעשה הקדוש
ברוך הוא במבול והדין של
סדום, שניהם דיני הגיהנם היו, כי
רשעי הגיהנם נדונים באש
ובמים.

אמר רבי יצחק, סדום נדונה בדין
הגיהנם, שכתוב והי המטיר על
סדום ועל עמורה גפרית ואש מאת
הי מן השמים. זה מצד של מים
וזה מצד של אש. זה וזה הוא דין
הגיהנם, ורשעי הגיהנם נדונים
בשני הדינים הללו.

אמר לו, הדין של רשעי הגיהנם
שנים עשר חדשים, והקדוש
ברוך הוא מעלה אותם
מהגיהנם, ושם מתלבנים
ויושבים לשער הגיהנם, ורואים
אותם רשעים שנכנסו ודנים
אותם שם, והם מבקשים עליהם
רחמים, ואחר כך הקדוש ברוך
הוא חס עליהם ומכניס אותם
במקום שצריך להם. מאותו יום
והלאה הגוף שוכח בעפר
והנשמה יורשת מקומה כראוי
לה.

בא ראה, שהרי נאמר שאפילו
אותם בני המבול לא נדונו אלא
באש ומים. מים קרירים ירדו
מלמעלה, ומים רותחים עלו
מלמטה כאש. ונדונו בשני
דינים, משום שדין של מעלה פך
הוא, ולכן בסדום גפרית ואש.